

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року №1697-VII // *Голос України* від 25.10.2014. – 2014. – № 206.
2. Кравчук В.М. Інституційно-правовий аспект функціонування прокуратури України як органу державної влади: [монографія] / В.М. Кравчук. – Тернопіль: Терно-граф, 2013. – 272 с.
3. Стефанчук М.О. Проблеми застосування нового законодавства щодо представництва прокурором інтересів громадянина або держави в суді / М.О. Стефанчук // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2014. – № 5(38). – С. 19–26.
4. Губська А.В. Діяльність прокурора щодо захисту інтересів громадян і держави у сфері транспорту шляхом застосування представницьких повноважень / А.В. Губська // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2014. – № 5(38). – С. 27–33.
5. Про організацію роботи органів прокуратури щодо представництва інтересів громадянина або держави в суді та їх захисту при виконанні судових рішень: наказ Генерального прокурора України від 28 листопада 2012 року. – № 6гн. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua>.
6. Про впровадження комп'ютерного програмного комплексу «Єдина система статистики та аналізу роботи органів прокуратури України»: наказ Генерального прокурора України № 123 від 28 грудня 2011 року (зі змінами від 06 грудня 2012 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua>.
7. Про заходи щодо вдосконалення представницької діяльності органів прокуратури: наказ Генерального прокурора України від 30 грудня 2014 року. – № 156гн. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua>.
8. Дерев'янка В. Організація роботи з кадрами в органах прокуратури / В. Дерев'янка // *Віче*. – 2012. – № 8. – С. 7–9.
9. Матвієць А.А. Організація роботи прокуратури району (міста) з представництва в суді інтересів держави у галузі земельних відносин / А.А. Матвієць // *Вісник Національної академії прокуратури України*. – 2010. – № 1. – С. 75–81.
10. Сибірцева Є.Ю. Організація представництва прокурором інтересів громадянина або держави в адміністративному судочинстві України / Є.Ю. Сибірцева // *Актуальні проблеми права, держави та юридичної науки: матеріали конференції*. – Тернопіль, 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.lex-line.com.ua/?go=full_article&id=1216.

КЛОК О. В.,

аспірант кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
(Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого)

УДК 342.95:328.185 (477)

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

У статті розглядаються особливості реалізації антикорупційної реформи в Україні. Здійснено дослідження нормативно закріпленого механізму запобігання та протидії корупційним правопорушенням та виявлено існуючі його недоліки. Визначено найбільш ефективні спроби удосконалення антикорупційного законодавства шляхом внесення відповідних змін до його змісту.

Ключові слова: *корупційні адміністративні правопорушення, запобігання та протидія корупційним адміністративним правопорушенням, антикорупційне законодавство України.*

В статье рассматриваются особенности реализации антикоррупционной реформы в Украине. Проведено исследование нормативно закреплённого механизма предотвращения и противодействия коррупционным правонарушениям и выявлены существующие его недостатки. Определены наиболее эффективные попытки усовершенствования антикоррупционного законодательства путем внесения соответствующих изменений в его содержание.

Ключевые слова: коррупционные административные правонарушения, предотвращение и противодействие коррупционным административным правонарушениям, антикоррупционное законодательство Украины.

The article considers features of implementation anti-corruption reform in Ukraine. The research of statutory mechanism of prevention and combating corruption offences was fulfilled and its weak points were detected. The most effective attempts to improve the anti-corruption legislation by means of introduction of appropriate amendments to its content were determined.

Key words: administrative corruption, preventing and combating corruption administrative offense anticorruption legislation of Ukraine.

Вступ. Сьогодення ставить українське суспільство перед рядом важко переборних проблем, серед яких особливе місце займає факт поширеності корупційних правопорушень у державі. Маючи на меті подолання даної проблеми у жовтні 2014 року Президент України прийняв антикорупційний пакет законів. Одночасно законодавець зазначив, що Національна антикорупційна стратегія на 2011–2015 роки [1], яка була затверджена Указом Президента України від 21 жовтня 2011 року № 1001, так і не стала ефективним інструментом антикорупційної політики, а попередні спроби законодавчо врегулювати механізм запобігання та подолання цього явища виявились неефективними та безрезультатними.

Постановка завдання. Втім, на нашу думку, поспішність такого реформування в своєму наслідку спричинило утворення багатьох невизначеностей та суперечностей. Крім того, оминуло таке реформування й ряд нагальних питань, неврахування яких може «звести до нуля» такі новації та залишити неефективним сам процес змін. Деякі моменти, які потребують ретельної уваги з боку законодавця в ході проведення антикорупційної реформи, будуть висвітлені далі.

Результати дослідження. В Комісії ЄС обґрунтовано вважають, що прогрес у демократичних перетвореннях «уповільнюється через наявність притаманної Україні корупції, яка є головною перешкодою її розвитку та економічного зростання, а також через брак незалежного судочинства» [2, с. 66].

Звертаємо увагу на існування вражаючої неприємної статистики (незважаючи на позитивну тенденцію в порівнянні з минулим роком), укладеної міжнародною організацією Transparency International у 2014 році, в якій Україна посіла 142 місце зі 175, стабільно залишаючись у групі «підвищеного ризику» разом із Камеруном, Іраном, Нігерією, Центральною Африканською Республікою та Папуа Новою Гвінеєю.

Корупція зачіпає інтереси всіх соціальних груп і прошарків суспільства, вражає політику, економіку, соціальну сферу, культуру [3, с. 30], а також фактор розповсюдженості та стійкості цього явища, «можливість бути виявленим на всіх рівнях управління суспільством, а також у системах, які забезпечують його саморегулювання» [4, с. 13–14], що підкреслював неодноразово у своїх працях С.В. Страхов. Ми вбачаємо істотною причиною цієї проблематики, як недостатнє дослідження проблеми поняття корупційного правопорушення, так й існування недієвого механізму протидії цьому явищу.

На сьогоднішній момент Законом України «Про запобігання корупції» [5] передбачено дефініцію корупції, як використання особою, передбаченою відповідним положенням Закону, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одер-

жання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб, або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам, з метою схилити цю особу до неправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей; так і самого корупційного правопорушення – як діяння, що містить ознаки корупції, або в інший спосіб порушує встановлені законом вимоги та обмеження, вчинене відповідною особою, за яке законом встановлено кримінальну, цивільно-правову чи дисциплінарну відповідальність.

Погоджуємося з припущенням, що викоринити це явище до кінця не можливо, але вживати певних заходів щодо мінімізації корупції необхідно [6, с. 113].

На необхідності створення дієвого антикорупційного механізму в доктрині наголошує С.А. Буткевич, який визначає, що для більш ефективного забезпечення захисту громадян від корупційних посягань, запобігання втратам держави і суспільства від дій суб'єктів корупційних правопорушень, рішучого усунення будь-яких проявів такого ганебного явища, як корупція, що гальмують розвиток економіки, подальше становлення ринкових відносин і формування громадянського суспільства, сприяють створенню негативного іміджу України за її межами, потрібна подальша розбудова системи антикорупційних заходів [7, с. 92].

Акцентуємо увагу, що першочерговим кроком, який супроводжує антикорупційну реформу, повинно бути вдосконалення економічної ситуації як в самій державі, так і на рівні соціального забезпечення робітників сфери державної та муніципальної служби.

На необхідності першочергового реформування економіки, як складової протидії корупційним правопорушенням, зазначається також і в дослідженнях Є.В. Охотського. Так, він припускає той факт, що за умови, коли держава примушує своїх громадян поводитися нечесно, це породжує нездорову систему, і має негативний вплив на суспільство [8, с. 29].

Схожої точки зору дотримується й І.С. Бачинська, яка вбачає причинність корупційних правопорушень державних службовців у відсутності матеріальних стимулів виконувати свої обов'язки на належному рівні щодо держави. Вказуючи при цьому, що приватний економічний фон життя чиновника відіграє велику роль у будь-якій державі, а в Україні ця роль здебільшого є негативною [9, с. 380].

Передовий закордонний досвід свідчить про те, що запобігання правопорушенням серед працівників державної служби, передусім корупції, починається з поліпшення їхнього матеріального становища в частині заробітної платні.

Факт забезпечення високої заробітної платні державним службовцям, як обов'язковий аспект протидії корупційним правопорушенням, спираючись на міжнародний досвід, підтримує також у своїх дослідженнях О.Ю. Бусол [10, с. 92].

Другою обов'язковою складовою антикорупційної реформи є одночасне удосконалення законодавства. При цьому особливу роль, на наш погляд, повинно бути відведено саме питанню попередження корупційних правопорушень, та закріплення на законодавчому рівні саме так званих «попереджувальних» заходів.

Зазначимо про існування не тільки в доктрині, але й національному законодавстві країн такого заходу попередження корупційних правопорушень, як «стимулювання добросовісної поведінки».

Одним із перших міжнародних нормативно-правових документів, в якому йшла мова про боротьбу з корупцією, стала Конвенція ООН проти транснаціональної злочинності [11]. Вона містить положення, які можна охарактеризувати, як профілактичні стосовно корупції. Зокрема ст. 9, яка так і називається: «Заходи проти корупції», пропонує кожній державі-учасниці в тій мірі, в якій це потрібно і відповідає її правовій системі, прийняти законодавчі, адміністративні або інші ефективні заходи для сприяння добросовісності, а також для запобігання й виявлення корупції серед публічних посад осіб і покарання за неї. Дана Конвенція не конкретизує зазначені заходи, залишаючи це на розсуд національних правових систем і національних органів влади, однак існує сам факт вказівки на необхідність профілактичних заходів.

Використовувана Конвенцією категорія «сумлінно», знаходить відображення в українському законодавстві, а саме в положенні статті 5 Закону України «Про державну службу» [12], правда лише в якості обов'язкових вимог до службового поведіння, причому морального порядку – «Державний службовець повинен сумлінно виконувати свої службові обов'язки».

Що стосується стимулювання сумлінності, вжиття заходів по «сприянню» їй, нами зазначається, що дана категорія знайшла своє лише часткове відображення в положенні статті 27 Закону України «Про державну службу».

Положенням даної норми визначено, що просування по службі державного службовця здійснюється шляхом зайняття більш високої посади на конкурсній основі, крім випадків, коли інше встановлено законами України та Кабінетом Міністрів України, або шляхом призначення державному службовцю більш високого рангу.

Державний службовець має право брати участь у конкурсі на заміщення вакантної посади. Переважне право на просування по службі мають державні службовці, які досягли найкращих результатів у роботі, виявляють ініціативність, постійно підвищують свій професійний рівень та зараховані до кадрового резерву.

Проте дане положення не включає в себе як підставу просування по службі категорію «сумлінного виконання службових обов'язків».

Незважаючи на той факт, що на думку як науковців, так і практиків нормативне закріплення вищезазначеного положення не призведе до дієвих результатів, ми вважаємо, що покладення в основу будь-якого просування по службі факту сумлінного виконання службових обов'язків (як безпосереднє їх власне утримання від корупційних правопорушень, так і повідомлення про реальні факти корупції, подарунки) можна вважати реалізацією попереджувальних заходів протидії корупції. У зв'язку з чим дана обставина може бути законодавчо відображеною та нормативно закріпленою.

Разом із тим провідну роль у механізмі протидії корупційним правопорушенням ми вбачаємо у належній реалізації процедури декларування своїх доходів службовцями органів державної влади та місцевого самоврядування.

Важливість впровадження даного заходу протидії корупційним правопорушенням підкреслена у дослідженні М.В. Сараєва [13, с. 77], О.Ю. Бусол та М.А. Погорельського [14, с. 85].

На сьогодні статтею 46. Закону України «Про запобігання корупції» визначено перелік інформації, зазначення якої декларантом є обов'язковим, а саме:

1) прізвище, ім'я, по батькові, реєстраційний номер облікової картки платника податків (серія та номер паспорта громадянина України, якщо особа через свої релігійні переконання відмовилася від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомила про це відповідний орган центрального органу виконавчої влади, відповідальний за формування державної податкової політики, і має про це відмітку в паспорті громадянина України) суб'єкта декларування та членів його сім'ї, місце реєстрації та фактичного проживання, місце роботи (проходження служби) або місце майбутньої роботи (проходження служби), займану посаду або посаду, на яку претендує, та категорію посади (якщо така є) суб'єкта декларування;

2) об'єкти нерухомості, що належать суб'єкту декларування та членам його сім'ї на праві приватної власності, включаючи спільну власність, або знаходяться у них в оренді чи на іншому праві користування, незалежно від форми укладення правочину, внаслідок якого набуто таке право. Такі відомості включають:

а) дані щодо виду, характеристики майна, місцезнаходження, дату набуття майна у власність, оренду або інше право користування, вартість майна на дату набуття його у власність, володіння або користування;

б) у разі, якщо нерухоме майно перебуває у спільній власності, про усіх співвласників такого майна вказуються відомості, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті. У разі якщо нерухоме майно перебуває в оренді або на іншому праві користування, про власника такого майна також вказуються відомості, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті;

3) цінне рухоме майно, вартість якого перевищує 50 мінімальних заробітних плат, встановлених на 1 січня звітного року, що належить суб'єкту декларування або членам його сім'ї на праві приватної власності, у тому числі спільної власності, або перебуває в її володінні, або користуванні незалежно від форми правочину, внаслідок якого набуто таке право. Такі відомості включають:

а) дані щодо виду майна, характеристики майна, дату набуття його у власність, володіння або користування, вартість майна на дату його набуття у власність, володіння або користування;

б) дані щодо транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, а також щодо їх марки та моделі, року випуску, ідентифікаційного номера (за наявності). Відомості про транспортні засоби та інші самохідні машини і механізми зазначаються незалежно від їх вартості;

в) у разі, якщо рухоме майно перебуває у спільній власності, про усіх співвласників такого майна також вказуються відомості, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті. У разі, якщо рухоме майно перебуває у володінні або користуванні, про власників такого майна також вказуються відомості, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті;

4) цінні папери, у тому числі акції, облігації, чеки, сертифікати, векселі, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї, із відображенням відомостей стосовно виду цінного папера, його емітента, дати набуття цінних паперів у власність, кількості та номінальної вартості цінних паперів. У разі, якщо цінні папери передані в управління іншій особі, щодо цієї особи також вказуються відомості, зазначені у пункті 1 частини першої цієї статті;

5) інші корпоративні права, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї, із зазначенням найменування кожного суб'єкта господарювання, його організаційно-правової форми, коду Єдиного державного реєстру підприємств і організацій України, частки у статутному (складеному) капіталі товариства, підприємства, організації у грошовому та відсотковому вираженні;

6) нематеріальні активи, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї, у тому числі об'єкти інтелектуальної власності, що можуть бути оцінені в грошовому еквіваленті. До відомостей щодо нематеріальних активів включаються дані про вид та характеристики таких активів, вартість активів на момент виникнення права власності, а також про дату виникнення права на них;

7) отримані (нараховані) доходи, у тому числі доходи у вигляді заробітної плати (грошового забезпечення), отримані, як за основним місцем роботи, так і за сумісництвом, гонорари, дивіденди, проценти, роялті, страхові виплати, благодійна допомога, пенсія, доходи від відчуження цінних паперів та корпоративних прав, подарунки та інші доходи.

Такі відомості включають дані про вид доходу, джерело доходу та його розмір. Відомості щодо подарунків та інших доходів, не визначених у першому абзаці цього пункту, зазначаються лише у разі, якщо розмір такого подарунка або доходу перевищує 50 відсотків мінімальної заробітної плати, встановленої на день прийняття подарунка;

8) наявні грошові активи, у тому числі готівкові кошти, кошти, розміщені на банківських рахунках, внески до кредитних спілок та інших небанківських фінансових установ, кошти, позичені третім особам, а також активи у дорогоцінних (банківських) металах. Відомості щодо грошових активів включають дані про вид, розмір та валюту активу, а також найменування та код Єдиного державного реєстру підприємств і організацій України, установи, в якій відкриті відповідні рахунки, або до якої зроблені відповідні внески. Не підлягають декларуванню кошти, розміщені на одному банківському рахунку, внесок до кредитних спілок та інших небанківських фінансових установ, а також актив у дорогоцінних (банківських) металах, готівкові кошти, кошти, позичені третім особам, вартість яких не перевищує 50 мінімальних заробітних плат, встановлених на 1 січня звітного року;

9) фінансові зобов'язання, у тому числі отримані кредити, позики, зобов'язання за договорами лізингу, розмір сплачених коштів у рахунок основної суми позики (кредиту) та

процентів за позику (кредиту), зобов'язання за договорами страхування та недержавного пенсійного забезпечення, позичені іншим особам кошти. Відомості щодо фінансових зобов'язань включають дані про вид зобов'язання, його розмір, валюту зобов'язання, інформацію про особу, стосовно якої виникли такі зобов'язання, відповідно до пункту 1 частини першої цієї статті та дату виникнення зобов'язання. Такі відомості зазначаються лише у разі, якщо розмір зобов'язання перевищує 50 мінімальних заробітних плат, встановлених на 1 січня звітного року. У разі, якщо розмір зобов'язання не перевищує 50 мінімальних заробітних плат, встановлених на 1 січня звітного року, зазначається лише загальний розмір такого фінансового зобов'язання.

У разі, якщо предметом правочину щодо забезпечення виконання зобов'язання є нерухоме або рухоме майно, в декларації зазначається вид майна, його місцезнаходження, вартість та інформація про власника майна відповідно до пункту 1 цієї статті. У разі, якщо засобом забезпечення отриманого зобов'язання є порука, в декларації має бути вказана інформація про поручителя, зазначена у пункті 1 частини першої цієї статті;

10) видатки та всі правочини, вчинені у звітному періоді, на підставі яких у суб'єкта декларування виникає або припиняється право власності, володіння чи користування, у тому числі спільної власності, на нерухоме або рухоме майно, нематеріальні та інші активи, а також виникають фінансові зобов'язання, які зазначені у пунктах 2–9 частини першої цієї статті.

Такі відомості зазначаються лише у разі, якщо розмір відповідного видатку перевищує 50 мінімальних заробітних плат, встановлених на 1 січня звітного року. Окрім цього, до таких відомостей включаються дані про вид правочину, його предмет та інформація щодо найменування контрагента;

11) посаду чи роботу, що виконується або виконувалася за сумісництвом: дані про займану посаду чи роботу (оплачувану чи ні), що виконується за договором (контрактом), найменування юридичної чи фізичної особи, в якій (яких) особа працює або працювала за сумісництвом, із зазначенням коду Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, або прізвище, ім'я, по батькові фізичної особи із зазначенням її реєстраційного номера облікової картки платника податків;

12) входження суб'єкта декларування до керівних, ревізійних чи наглядових органів громадських об'єднань, благодійних організацій, саморегулювних чи самоврядних професійних об'єднань, членство в таких об'єднаннях (організаціях) із зазначенням назви відповідних об'єднань (організацій) та їх коду Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.

У той же час зауважимо, що відповідно до положень Закону України «Про запобігання корупції» такі відомості щодо:

- отриманих (нарахованих) доходів, у тому числі доходів у вигляді заробітної плати (грошового забезпечення), отримані як за основним місцем роботи, так і за сумісництвом, гонорари, дивіденди, проценти, роялті, страхові виплати, благодійна допомога, пенсія, доходи від відчуження цінних паперів та корпоративних прав, подарунки та інші доходи;

- наявних грошових активів, у тому числі готівкових коштів, коштів, розміщених на банківських рахунках, внесків до кредитних спілок та інших небанківських фінансових установ, кошти, позичені третім особам, а також активи у дорогоцінних (банківських) металах;

- фінансових зобов'язань, у тому числі отримані кредити, позики, зобов'язання за договорами лізингу, розмір сплачених коштів у рахунок основної суми позики (кредиту) та процентів за позику (кредиту), зобов'язання за договорами страхування та недержавного пенсійного забезпечення, позичені іншим особам кошти, надається декларантом виключно щодо себе, та жодним чином такі відомості не стосується інших членів його сім'ї, що в свою чергу, на нашу думку, є недоцільним.

Таким чином законодавець визначив необхідність декларування вищезазначеної інформації виключно самим лише декларантом, залишивши поза увагою можливість здійснення корупційних проявів через інших осіб, членів сім'ї декларанта.

Дана обставина, в свою чергу, може призвести до поширеності корупційних ризиків, повною мірою не висвітлить взагалі суть проведеного декларування – прозорості виконання державної служби та служби в органах місцевого самоврядування.

У зв'язку з чим наголошуємо на необхідності внесення змін у пункти 7, 8, 9 частини 1 статті 46 Закону України «Про запобігання корупції» шляхом закріплення в них обов'язку надання даної інформації «іншими членами сім'ї декларанта».

Зазначимо, що питання фінансового контролю у доктрині має різну проблематику.

Так, науковець В.М. Трепак ставить питання відсутності чіткого механізму заповнення декларації стосовно членів сім'ї декларанта у випадку неможливості надання повної достовірної інформації.

Погоджуючись із автором, зазначаємо, що логічним видається віднесення до членів сім'ї батьків декларанта, відомості про доходи яких обов'язково повинні бути зазначені у декларації, навіть якщо вони не проживають разом із декларантом. Однак у цій ситуації варто зважати на той факт, що декларант, приміром, може перебувати у поганих стосунках із батьками, або вони проживають за кордоном, а особа зобов'язана вказати в декларації всі їх доходи за минулий рік. З огляду на ці обставини у законі, погоджуючись із думкою науковця, пропонуємо закріпити випадки, коли доходи батьків можуть не зазначатись особою у декларації. Це може стосуватися й певних інших категорій родичів чи близьких осіб декларанта. Так, Закон має враховувати, по-перше, життєві ситуації, за яких декларант об'єктивно не має можливості відобразити в декларації доходи та витрати перелічених осіб, по-друге, особисті права цих осіб. Відтак декларування може здійснюватися у наступному порядку. У декларації особа зазначає, що вона не підтримує зв'язку зі своїми батьками, або іншу причину, з якої вона не може вказати доходи батьків, і подає цю декларацію уповноваженому підрозділу. Уповноважений підрозділ зобов'язаний встановити, чи відповідає дійсності сам факт неможливості отримання відомостей про доходи батьків, і у випадку підтвердження цього факту самостійно шляхом надсилання запитів витребувати у державних органах відомості про доходи батьків декларанта та долучити ці дані до декларації [15, 85].

Висновок. На сьогодні Україна зробила стрімкий та рішучий крок у подоланні та викорінненні такого негативного явища всередині країни, як корупція. Антикорупційний пакет законів, прийнятих у жовтні 2014 року є новою та радикальною спробою запобігання та протидії корупційним правопорушенням. Втім, незважаючи на позитивність тенденції, на наш погляд, таке реформування є доцільним виключно в поєднанні одночасно з поліпшенням та вдосконаленням економічної ситуації. Крім того, вбачається недосконалість і на законодавчому рівні, особливо відсутність належного врегулювання процедури фінансового контролю.

Список використаних джерел:

1. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки: Закон України від 14.10.2014 р.: станом на 27.02.2015 рік // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1699-18>.
2. Проблеми української політики: аналітичні доповіді Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України. – К.: ІПіЕНД ім. І.Ф. Кураса НАН України, 2010. – 410 с.
3. Соловйов В.М. Корупція в державному управлінні, як феномен глобалізованого світу / В.М. Соловйов // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2012. – Вип. 4. – С. 29–37.
4. Страхов С.В. Политико-экономические аспекты коррупции в странах с формирующейся рыночной экономикой. Автореферат дисс. на соиск. уч. ст. к. экон. н. по спец. 08.00.14 – «Мировая экономика». – М. Институт экономики РАН. – 26 с.
5. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р.: станом на 27.02.2015 рік. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
6. Одінцова О.О. Цивілізований лобізм як форма боротьби з корупцією / О.О. Одінцова // Право України. – 2006. – № 6. – С. 110–114.

7. Буткевич С.А. Відмивання грошей і корупція: актуальні проблеми протидії та шляхи їх вирішення / С.А. Буткевич // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2012. – № 2. – С. 88–97.
8. Охотский Е.В. Коррупция: сущность, меры противодействия / Е.В. Охотский // Социологические исследования. – 2009. – № 9. – С. 25–33.
9. Бачинська І.С. Детермінанти корупції в Україні, або чому державні службовці залучені до корупційного процесу / І.С. Бачинська // Ефективність державного управління. – 2012. – Вип. 32. – С. 377–382.
10. Бусол О.Ю. Вплив деяких чинників боротьби з корупцією на її загальний рівень у країнах світу/ О.Ю. Бусол // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2010. – Вип. 22. – С. 85–93.
11. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності (укр/рос)
ООН; Конвенція, Міжнародний документ від 15.11.2000 р.: станом на 22.03.2015 рік // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_789.
12. Закон України «Про державну службу» від 16.12.1993 рік: станом на 15.02.2015 рік // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>.
13. Сараев Н.В. О некоторых вопросах применения законодательства России о противодействии коррупции / Н. В. Сараев // Административное и муниципальное право. – 2010. – № 6. – С. 76–79.
14. Погорецький М.А. Удосконалення механізму декларування доходів та видатків осіб, уповноважених на виконання функцій держави, та членів їх сімей, як один із чинників зниження рівня корупції в Україні / М.А. Погорецький, О.Ю. Бусол // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2009. – № 2. – С. 85–92.
15. Трепак В.М. Деякі проблеми застосування окремих норм антикорупційного законодавства. Протидія корупції у приватно-правовій сфері / В.М. Трепак // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2013. – № 4. – С. 84–89.

ПОПЛАВСЬКИЙ В. Ю.,

заступник голови

(Дніпропетровський

апеляційний адміністративний суд)

УДК 342.951

ЗАСТОСУВАННЯ СКОРОЧЕНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ПРИ ВИРІШЕННІ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ СПОРІВ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Стаття присвячена вирішенню питання щодо можливості розширення кола спорів, що виникають в державній службі, які можуть бути розглянуті за правилами скороченого провадження, обґрунтування у зв'язку із цим змін до КАС України. З цією метою аналізуються чинні положення КАС України щодо скороченого провадження, дані щодо судової практики їх застосування, а також відповідні положення правової доктрини у сфері адміністративного права та судочинства.

Ключові слова: адміністративне судочинство, публічно-правовий спір, державна служба, публічна служба, суд, скорочене провадження.

